

EDINOST

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdajah ob torekih, četrtekih in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec .f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesce .f. 3.—, za pol leta .f. 5.—, za vse leto .f. 12.—, za vse leto .f. 15.—
Narečnice je plačevati naprej na narečbo brez priloge narečnice se sprava se ezira.
Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. izven Trsta po 4 nč.

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 13. Vse pismo mora biti frankovano, ker nifrancovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vrnajo.

Narečnice, reklamacije in oglase sprejema *upravitelstvo* ulica Molino piccolo št. 3. II. nadst. Narečnice in oglase je plačevati loco Trst. Odrta reklama cije se proste pošiljajo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Izjemno stanje v Primorji.

Zadnje „Novice“ pišejo pod tem naslovom:

Na Primorskem niso še nikdar vladale normalne razmere, ali nasprotstvo mej Italijani in Slovenci, oziroma Hrvatji se je v zadnjih desetih letih največ po krivdi vladnih krogov poostrilo tako, da je za časa zadnjih državnoborskih volitev v nekaterih krajih nastala prava pravecata revolucija.

Ta mala revolucija ima pretužnih posledic. Sodišča na Primorskem statuirajo eksemplje za eksempljem. Že več mesecev je vsaki čas kaka razprava proti slovenskim „puntarjem“, kateri so v sveti jezi, da se godi slovenskemu življu na Primorskem vnebovpijoča krivica, pozabili določbe zakonov ter dali svojim čutilom duška z izgređi, radi katerih delajo zdaj strašno pokoro.

Reci kdo karkoli, to je vsekako velekarakteristična okolnost, da se je sicer toli ponižno, političnega in materijelnega zatiranja nekako vajeno slovensko ljudstvo dvignilo proti oblastvenim organom in proti svojim narodnim nasprotnikom Italijanom in to zgolj iz narodnostnih in političnih razlogov.

Kaj tacega v naši državi že dolgo nismo doživeli. Boj za vsakdanji kruh, boj za obstanek je tako težak, da je ljudska masa le sila težko dostopna idealom. Materijalizem označuje našega kmeta tako, kakor nemškega. Le pogledjmo, koliko se zdaj trudijo nemški obstrukcionisti, da vzbude nemškega kmeta in ga navdušijo za boj za ohranitev nemške hegemonije, katera je tudi zanj gospodarske važnosti, saj zagotavlja njegovim sinovom službe tam, kjer hočejo Slovani vsa dotična mesta pridobiti zase. A vzlic temu so vsa prizadevanja obstrukcionistov zaman. V nemških mestih je pač nastal vihar, ki divja čedalje močnejše, ali nemški kmet se niti ne zmeni zanj, prav kakor da se ga narodnostno vprašanje sploh ne tiče.

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši. 184

ROMAN.

— Francoški spisatelj Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Ta hip je nekdo potrkal na vrata.

„Vstani! saj vidiš, da naju kliče življenje“, je dejala tiho, z britkim usmevom; potem je vprašala, kaj kdo hoče od njiju.

Risler je pošiljal; prosil je gospoda, naj pride doli v pisarno.

„Dobro“, je odgovorila ona; „le recite, da se takoj zgodi“.

Georges je šel proti vratom, a ona ga je zadržala.

„Ne, pusti, jaz grem; boljše je, če te še ne vidi“.

„A jaz mislim . . .“

„Ostani tu . . . to hočem jaz. Ti ne veš, kako srdit in razkačen je nesrečnik, katerega sta vi dva prevarila. Da si videl, kako je to noč svojo ženo zgrabil za roke . . . in jo vrgel na tla . . .“

Ta hip ga je srpo pogledala; hrepeneča po resnici je pozabila vsaki ozir nase. A Georges ni kazal ni najmanjšega vznemirjenja in mirno odgovoril: „Moje življenje je njegovo“.

„Tudi moje je, zato nočem, da bi šel doli. Dosti škandala je že bilo v hiši mojega očeta. Samo pomisli, da je vse, kar se je zgodilo, natanko znano vsej tvornici. Opazujejo nav, vlečejo

Slepili bi same sebe, ko bi trdili, da je naš kmet po naravi dosti boljši. Tudi slovenski kmet je materijalist in se ne zmeni dosti za idealna stremljenja. Primorski kmet je pa že prava uboga para, siromak, da je težko dobiti več jih, a če se je ta kmet navdušil za narodnostno idejo, če se je zanj zavzel tako, da vidi v njej jedino svojo rešitev, če jo smatra za jedini pomoček, da se žnjo iznebi vseh krivic, katere se mu gode, potem mora za to imeti silno tehtnih razlogov.

Slovensko ljudstvo na Primorskem je zdaj tako prešinjeno narodnostne ideje, kakor nikjer drugje, a ne morda zgolj vsled agitacij — take atrakcijske moči kakor verska ideja ali ideja osvobođenja od kapitalizma pač nima narodnostna ideja, da bi se kar po agitaciji dala ljudstvu ucepiti — nego vsled tega, ker so vladajoče razmere postale neznosne, iz prepričanja, da se z njeno zmago naredi konec tem razmeram in da postanejo druge in boljše.

Primorski politični sistem je kriv vseh prežalostnih dogodkov na Primorskem. Ta sistem, katerega konečni namen je, uničiti Slovence narodno in materijelno, je moralni prouzročitelj vseh izgređov, in tisti, ki trpe zdaj v ječah, ker so vo bupanju se dvignili proti njemu, so žrtve tega sistema.

Izgređi za časa volitev so dokazali, da je ta sistem slab in da ga je treba premeniti čim prej. Vsakdo je pričakoval, da se to zgodi, saj si ne more nihče misliti, da bi katera vlada hotela vzdržati bankerotovan sistem. A vendar je tako. Vlada misli vzdržati sedanji sistem in je začela s persekucijami siliti Slovence, da se mu uklonijo.

Zdaj vlada na Primorskem pravo izjemno stanje in dasi ni oficijelno razglašeno, se godi Slovincem in Hrvatom skoro prav tako, kakor se je godilo Čehom za časa grofa Thuna.

Položaj je neznosen. Ves sistem dela očitno

na uho; poslovedje so morali nastopiti z vso strogoštvom, da se ljudi obdržali na delu in prisilili vse te radovedne oči, da so se obrnile na dnevno delo“.

„Ljudje bodo mislili, da se skrivam . . .“

„Naj tudi mislijo! A možki so že taki . . . ne ustrašijo se največjega zločina . . . varajo ženo, prijatelja, a misel, da bi jih kdo utegnil imeti za strahopetce, jim je neznosna! A čuj še nekaj: Sidonija je odšla . . . je odšla . . . odšla za vedno, in če ti sedaj greš, moram misliti, da jo greš iskat“.

„Dobro, ostanem“, je rekel Georges; „vse storim, kar zahtevaš“.

Klara je šla v pisarno starega blagajnika; Risler starejši je bil tu in je z rokami na hrbtu hodil počasi gori in doli. Kdor bi ga bil videl, bi niti ne bil slutil, kake viharje je prestal od prejšnjega dne. Stari Planus pa je bil ves srečen; sedaj ni več mislil na nič drugega, nego na srečno prestani plačilni dan in na rešeno čast tvrde.

Ko je prišla gospa Fromontova, se jej je Risler nasmehnil otožno in zmaljal z glavo.

„Mislim sem si že, da pridete namesto njega“, je dejal; „a z vami nimam ničesar opraviti . . . na vsaki način moram govoriti z Georgesom. Davi smo mogli izpolniti svoje obveznosti . . . najhujše je torej prestano, a marsikaj je še, o čemer se moramo pogovoriti“.

„Risler, dragi prijatelj, lepo vas prosim, počakajte še malo . . .“

na to, da Slovence zaslužni Italijanom. Na rešitev tako perečega šolskega vprašanja v Trstu in v Gorici ne misli nihče izmej odločilnih mož, pač pa se trudijo, da z dopustnimi in nedopustnimi sredstvi utrde politično pozicijo italijanske stranke in uženo Slovence v strah. Slovenski rodoljubi se preganjajo radi malenkosti, slovenski časopisi se konfliktujejo, naj pišejo, kar hočejo, vsaka neprevidna beseda iz slovenskih ust se kaznuje kar najstrožje, dočim je Italijanom kratko malo vse dovoljeno. Naj store, kar hočejo, sistem ne vidi ničesar, pač pa fraternizujejo uradniki tako očitno z italijansko stranko, da se ljudstvo škandalizuje vse vprek, da, pri obravnavi proti Barkovljanom je celo državnik govoril tako hudo o Slovincih, da mu je sodni predsednik za to izrekel grajo.

Tu ni mesto, da bi navajali konkretnih slučajev. Primorski listi jih navajajo dan na dan, tako drastičnih, tako vnebovpijočih, da se prav nič več ne čudimo, da je slovensko ljudstvo razburjeno.

Persekucija primorskih Slovanov je dokaz, kako malo zasluži grof Badeni naše zaupanje. Ko je bil v Gorici in v Trstu, obljubil je Slovincem to in ono, prav obvezno je to obljubil, a izpolnil ni ne jedne svoje obljube; narobe, primorskim Slovanom se godi za časa njegovega vladanja slabše, nego kdaj poprej.

Za nekaj mesecev se snide državni sbor zopet. Morda tedaj grof Badeni že ne bo več ministerski predsednik, a imej vladno krmilo kdorkoli v rokah, slovenski poslanci bodo morali brezobzirno obračunati zanjim. Razmere so zdaj take, da tudi maloštevilna slovenska delegacija lahko vlado prisili, da mora na Primorskem uvesti red in pomoči pravici in zakonom do veljave, da: konec izjemnega stanja v Primorji ni odvisen več niti od višjih ozirov niti od dobra volje vlade in drugih vplivnih krogov, nego jedino le od eneržije slovenskih poslancev.

„Zakaj neki, madame Žorž? res ne smemo izgubiti niti trenutka. A že vem: bojite se, da bi me premagala jeza . . . pomirite se in pomirite moža! Saj veste, kaj sem vam rekel. Čast hiše Fromontove mi je več od moje; ker je ona prišla v nevarnost vsled moje krivde, moram pred vsem popraviti krivico, katero sem storil ali vsaj popustil“.

„Vi ste nam nasproti blagi in velikodušni, dragi Risler, to vem“.

„O madame, da ste vse sami videli . . . on je svetnik!“ je rekel stari Planus, ki se ni upal govoriti s prijateljem, in mu je na ta način hotel pokazati, da se kesa.

„Ali se ne bojite? . . . človeška moč ima svoje meje . . . ako bodete stali nasproti možu, ki vam je storil toliko zlega . . .“

Risler jo je prijel za roke ter jej pogledal v oči z globokim občudovanjem.

„Blago bitje! Vi govorite le o zlu, ki je zadelo mene . . . ali ne veste, da ga ravno tako zelo črtim zaradi izdaje, ki jo je zakrivil nad vami? A ta hip ni govora zame o vsem tem. Jaz sem le trgovec, ki se ima s svojim drugom pomeniti o blaginji hiše. Pošljite ga torej sem brez sleherne skrbi, a če ne zaupate moji naglosti, potem poslušajte najin razgovor. Ako bodem imel pred očmi hčer svojega starega gospoda, se bodem gotovo spominjal svoje besede in dolžnosti svoje“.

„Verujem vam, dragi prijatelj“, je rekla Klara in šla gori po moža. (Pride še.)

Črtice iz zbornice poslancev.

(Dalje.)

„Socijalno-demokratska zveza“.

Vsled novega volilnega reda bilo je izvoljenih 15 poslancev „socijalnih demokratov“. Bili so izvoljeni po večih mestih po vsej monarhiji, največ od delavcev. V prejšnji zbornici poslancev je bil jeden sam tak poslanec. V novi parlament pa ni došel ni on, ni drugi vodja socijalnih demokratov v tej polovici monarhije. Socijalni demokratje bi hoteli baje urediti človeško družbo strogo na temelju vlade ljudstva. Oni tako rekoč ne pripoznajo nobene oblasti, ni duhovske, ni posvetne. Z mnogih strani jih označajo s tem, da trde o njih, da hočejo porušiti oltarje in prestol. Socijalni demokratje so proti vsaki veri in proti vsaki vladi. Narodnost jim je nepoznana stvar. Jezik jim je malenkost. Vsakdo naj rabi jezik, kakoršnega hoče. Oni so v zvezi z socijalnimi demokrati vsega sveta in vseh narodnosti. Tudi v parlamentu na Dunaju je socijalistov Nemcev, Poljakov, Čehov, Malorusov. Neodvisni — niso!! Oni delajo po neki viši zapovedi. Trde, da se potegujejo za niže ljudstvo, v zvezi pa so z največimi kapitalisti, ki se brigajo za niže ljudstvo le toliko, v kolikor jim pomaga isto, da bogate. Na Dunaju n. pr. se bore ukupno z nemškimi krivimi liberalci zoper krščanske socijaliste. Te poslednje smatrajo za svoje največe nasprotnike, ker delajo istotako za preustrojenje človeške družbe, toda na temelju krščanstva in ob pripoznavanju oblasti.

„Strančice ali klubiči.“

Poleg dosedaj omenjenih strank, klubov, zvez, je še drugih maloštevilnih.

Takov je „Romunski klub“, ki šteje pet poslancev romunske narodnosti iz Bukovine. Navadno so v vladni stranki, a prištevajo se avtonomistom; spadajo tudi med one, ki bi hoteli jednake pravice za vse.

Nadalje je šest poslancev „Poljsko-krščansko ljudske stranke“ in trije „Poljske ljudske stranke“. Prvi so somišljeniki duhovnika Stojalovskega, ki je v resnici zavzet za ljudstvo, ki pa je malo predač zasel ozirom na cerkveno oblast.

V parlamentu je tudi skupina Schönererjeva, ki šteje žnjim vred 5 poslancev. Schönerer je bil nedavno temu zaprt radi veleizdajskih činov svojih. Ko so prenehale posledice kazni, bil je izvoljen zopet in žnjim še štirje somišljeniki njegovih. Leti ne poznajo mej nemštva; videli bi raje danes nego jutri, da pridejo pod nemškega cesarja. V javnih sejah kličejo: „Hoch Germania irredenta!“ „Živela nerešena Nemčija!“ „Kričači so to prvega reda. Psujejo brezobrazno ministre in vsakega nasprotnika svojega.“

V zbornici poslancev razsajajo tako, da se dostikrat ne more naprej. V ravnokar zaključenem zasedanju so imeli prvo besedo in bili so kakor vrhni vodje vseh onih, ki so delali nemire in izgrede, posebno nemških naprednjakov in nemške ljudske stranke.

Konečno je še 17 poslancev, ki ne pripadajo k nobenemu klubu ali zvezi, in katere imenujejo navadno „divjake“. Med istimi sta tudi 2 Srba iz Dalmacije, ki nista hotela vstopiti v „Slovansko krščansko narodno zvezo“, baje zato ne, ker so tej zvezi načela preveč verska; v resnici pa tudi ona dva vso svojo politiko vezeta z vero.

(Pride še.)

Slavnost „Ljubljane“ v Ljubljani.

(Izv. poročilo.)

(Dalje.)

Po tem divnem prizoru, ko je zastava „Ljubljane“ privikrat ponosno zavihrala med svojimi sestricami, razvrstil se je zopet dolgi, nespregledni sprevod. Korakali smo pred mestno hišo, da smo bili tam zopet priča prelepemu prizoru, ki nam je manifestoval na najsijajnejši način, da smo prišli v kulturno središče Slovencev: tu smo se poklonili narodnemu občinskemu zastopu ljubljanskemu. Glavni trg je plapolal v zastavah, pred mestno hišo pa so nas pričakovali mestni župan Ivan Hribar v sredi občinskih odbornikov, gospa kumica z družicami. Vse zastave so se zbrale v polukrogu, a pod zastavami mnogo odličnjakov, ljubljanskih in

vnanjih, društva so bila lepo razvrščena po trgu. Bil je to slikovit, impozanten prizor: zbrana je bila tu vsa Slovenija, da počasti svojo metropolo. Gosp. Trstenjak je v lepih in zbranih besedah pozdravil župana. V svojem odgovoru pa se je gosp. župan Hribar zopet pokazal starega — Hribarja, kakor ga poznamo od nekdanj: moža širokim obzorjem in vseslovenskim srcem, stoječega visoko gori na stališču vzajemnosti avstrijskega slovanstva. Govoril je rodoljubnim zanosom, zatrdil nam je, da Ljubljana je slovensko mesto in zatrdil nam je, da tudi ostane to, kar je. Najlepše je simbolizoval vzajemnost avstrijskega slovanstva s tem, da je govoril slovenski, hrvatski in češki. Uprav zato je bil utis Hribarjevega govora mogočen, nepozaben, toliko na nas, kolikor na hrvatske in češke goste. V tem hipu smo občutili vsi in radosti so nam vsklikala srca: kar nas je zbranih tu, bratje smo vsi — vsi jedna družina, velika slovanska družina. Po tej manifestaciji slovenskega župana slovenske Ljubljane zaorilo je med ogromno množico po vsem trgu, a z „gradu“ doli je mogočno gromelo iz topov. Gosp. Hribar je dosegel v polni meri, kar mora biti glavni smoter govorniku ob teh prilikah: razvnel je srca! Z dogodki pred mestno hišo dosegla je po našem menenju slavnost svoj vrhunec: sinovi in hčere Slovenije, došli od vseh strani domovine in žnjimi zastopniki dveh bratskih plemen iz velike družine avstrijskega slovanstva so se poklonili metropoli našega naroda, a ona nas je vsprejela in pozdravila isto srčnostjo, istim materinskim veseljem, kakoršnjim ljubeča mati pritiska na svoja prsa ljubljene otroke svoje. In v istem hipu nam je le jedna želja prešinjala dušo: da bodi vsikdar tako, kakor nam je zatrdil gosp. župan Hribar, da se Ljubljana vsikdar zaveščaj svojih dolžnostij, katere jej nalaga častno mesto, ki je zavzema med občinami slovenskimi — mesto prvakinje!

Za županom je pozdravila zastavo „Ljubljane“ še gospa kumica in jej pripela trak narodnih dam ljubljanskih. Nje družice pa so okitile druge zastave z venc. I o tej priliki so pokazali hrvatski gostje, kako iskreno je njih sočutstvanje z nami, kako globoko jim plapolala v duši čut jedinstva z narodom slovenskim. Uprav obsuvali so s cvetjem ono gospico, ki je okitila vencem zastavo zagrebškega „Kola“. Na to je društvo „Ljubljana“ zapelo krasno novo skladbo Gerbičev: „Naša zastava“.

Sprevod jel se je pomikati dalje. Ko smo se pomikali proti spomeniku Vodnikovem, proslavljala so društva za društvom blaženi spomin na pesnika „Iirije“: vsklikali smo „živio“, zastave so se klanjale, a društvo „Ljubljana“ je položilo na spomenik lovorov venec s trobojnimi trakovi. Krenili smo čez mesarski most, po sv. Petra cesti, mimo frančiškanske cerkve, po Slonovih ulicah do „Narodnega doma“. Sosebno ta del mesta je kazal svoje staro narodno mišljenje: tu so bile zastave najgosteje in gospice so usuvale cvetje z oken.

Društva so se razvrstila tu, a zastave vseh društev zbrala so se v kolo pred vhomom v „Narodni dom“. Tu je gosp. Trstenjak povdarjal navdušenimi besedami, kako se je v Slovanih od nekdanj čislalo — pobratimstvo. Pobratimstvo je jamstvo moči. Tako treba, da tudi danes obnovimo tesno pobratimstvo. V to ime naj se nova zastava „Ljubljane“ posestri z vsemi zastavami. Tem besedam je sledil ganljiv prizor: zastave so se objemale in posestrile med navdušenim vsklikanjem na tisoče ljudi.

Ob 1. uri se je zbralo nad 500 oseb na banket v „Narodnem domu“.

(Pride še.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 5. julija 1897.

Hrvatski sabor se skliče najbrže dne 29. t. m. Vendar dostavljajo listi, ki prinašajo to poročilo, da bode zasedanje trajalo le malo časa. V tem zasedanju da se hoče samo konstituirati deželni zbor, voliti delegacijo v državni zbor in posvetovati o posamiznih zakonskih predlogih.

Členi deželnega zbora koalirane opozicije sešli so se že 30. minolega meseca na konstituiranje stranke. Voljeni so bili: predsednikom dr. Breštijanski in baron Juraj Rukavina, tajaikom dr. Potočnjak, blagajnikom dr. Amruš. V stalni odbor

so bili voljeni: dr. Derencin, dr. Ružič, dr. Amruš, dr. Potočnjak in dr. Vrbančič. V daljši razpravi se je določilo potem, da se še nadalje ohrani o volitvah dosežena koalicija obeh opozicijskih strank.

Sestanek med Viljelmom in Umberto.

Iz Italije je došla vest, da se nemški cesar Viljelm in italijanski kralj Umberto snideta v Benetkah proti koncu septembra. Temu sestanku pripisujejo veliko važnost, ker bode sledil obisku cesarja Viljelma v Petrogradu. Italija je sedaj res v čudnem položaju. Med Avstro-Ogersko in Rusijo so nastopili najbolji odnošaji, a tudi v Nemčiji so se ravnokar izvršile spremembe, ki značijo povračanje k staremu Bismarckovemu kurzu; s tem se je znatno premaknila podlaga dosedanji kombinaciji, vsled katere je dobivala Italija svoj ugled. Trdilo se je in trdi se še gandanés, da trozvezi ni drug namen, nego ohranitev evropskega miru. No, svet je sodil drugače; sodil je in sodi še dandanés, da je trozvezi namen, držati Rusijo na uzdi. Ta namen pa nima več pravega zmisla sedaj, ko sti Rusija in Avstro-Ogerska menda došli do sporazumljenja vsaj glede dogodkov na balkanskem poluotoku — in ko tudi Nemčija hoče istotako zopet iskati prijateljstva Rusije. Ugled Italije v trozvezi je bil le posledica nasprotstev med označenimi tremi velikimi državami; kakor hitro bi nehala ta nasprotstva, postalo bi zavezništvo Italije le breme za drugi dve državi.

Taka razmišljanja morajo vznemirjati sedaj italijanske državnike. Od todi menda vsi poskusi, da bi se Italijani zopet približali Francozom. Ali v tem slučaju se nam odpira zopet novo obzorje: kakor hitro bi bila Italija bliže Franciji, bila bi bliže tudi Rusiji. Za dragačno ceno Italija ne dobi prijateljstva Francije. Ako bi se pa zgodilo, da se na jedni strani Italija približa Rusiji, na drugi pa se izjalove prizadevanja Nemčije po prijateljstvu z Rusijo, kakovo bode potem razmerje med Nemčijo in Italijo? Ali naj se potem Italija povrne k stari nemški ljubezni, ali naj ostane zvesta novi francozko-ruski? Tako se snujejo same ob sebi najrazličnejše kombinacije. Prav ima torej poročilo, ki pravi, da sestanek v Benetkah bode važen zato, ker se bode vršil po obisku Viljelma v Petrogradu. Po vspehu, ki ga doseže Viljelm na ruskem dvoru, se bode ravnala tudi temperatura na sestanku v Benetkah: ali se pride Viljelm postavljat od bivšega italijanskega zaveznika, ali pa pride sklepat nova zavezništva!

Predsednik Faure. Poročilom iz Pariza dojde predsednik Faure 23. avgusta v Petrov dvor, kjer ostane do 26. avgusta. Iz Pariza odpotuje Faure dne 18. avgusta in se odpelje po morju v Kronstadt. Dne 31. avgusta se vrne zopet nazaj v Pariz.

Grška in Turčija. Iz Pariza javljajo, da v Carigradu prevladuje menenje, da Turčija izprazni Tesalijo še le potem, ko Grška stori svojo dolžnost glede vojne odškodnine.

Različne vesti.

Občni zbor političnega društva „Edinost“ se bode vršil dne 18. in ne dne 11. junija, kakor je bilo določeno prvotno. Tako se je odredilo po želji gg. državnih poslancev.

God sv. Cirila in Metoda praznoval se je primerno slovesno v Trstu in po okolici. Na vrtu družbinega zavoda pri sv. Jakobu je bila v nedeljo, na predvečer praznika, prelepa šolska slavnost petjem, dramatično igro, godbo ter slavnostnim govorom. Vrt je bil lepo odičen zastavami. Na vrtu se je zbralo nad 800 ljudi. — O tej slavnosti nam je obljubljen daljši dopis. Sijajno se je sponesl to pot naš Rojan. Bil je razsvetljen gori do pod Opčin. Pa tudi na Belvederju in na Greti je bilo nekoliko razsvetljave. Posebno se je odlikoval otroški vrtec družbe sv. Cirila in Metoda. Po vsej vasi je bilo neobično gibanje in tu pa tam so ljudje nosili po ulicah male balončke. Sploh se je videlo, da je ideja proslavljanja spomina naših svetih bratov prešinila vse naše ljudstvo župnije rojanske in je bila slovesnost veliko impozantnejša, nego se je pričakovalo.

Ako možno še sijajuje se je vršila slovesnost pri sv. Ivana. To vam je bilo vse v lučih od Vrdele gori preko sv. Ivana pa proti Lonjeri. Sploh treba pred sv. Ivanci sneti klobuk. Od zadnje volilne borbe sem vrsti se tam manifestacija za manifestacijo v zmislu žive narodne zavesti.

Najsijajnejša pa je bila ona od minole nedelje. Neštevilno luči je pričalo, da nad tem dobrim, poštenim in značčajnim ljudstvom plava duh krščanskega mišljenja in narodne značajnosti, duh — sv. Cirila in Metoda.

Včeraj zjutraj je bila sv. maša v cerkvi pri sv. Jakobu. Po maši so bili otroci obdarovani v šolskih prostorih sladčicami in malinovcem.

Prosimo naše prijatelje po okolici, da nam podrobneje sporoče, kako se je vršila ta posebna slavnost.

Ravnokar se nam poroča, da so bile vse Barkovlje jako sijajno razsvitljene.

Moško in ženski podružnici družbe sv. Cirila in Metoda v Rojani, vsaki po 1 gl. 50 nč., je podaril gosp. gostilničar Treven mesto razsvetljave. Josip Katalan 1 krono moški podružnici vsled srečnega sestanka.

Tržaški državni gimnazij je obiskovalo v tem šolskem letu 399 javnih učencev in 4 privatisti. Od teh je bilo 131 Nemcev, 131 Italijanov, 113 Slovencev, 14 Srbo Hrvatov, 8 Grkov, 2 Francoza in dva Angleža. Iz teh števil je razvidno, da so Slovenci in Hrvati sestavljali blizo tretjino vseh učencev, ne glede na vse „Nemce“ in „Italijane“, ki so prav poštenega slovanskega pokoljenja.

Staro-novi „Mattino“ je hitro porabil to priliko, da nam je dal razumeti, kaka pota hoče hoditi v bodoče. Glede slavofobstva hoče teči še za par streljajev pred „Piccolom“. Iz poročila o državnem gimnaziju vidimo, da novi urednik „Mattinovo“ hoče kar zatajevati ekzistenco Slovanov. Tam pravi namreč, da je bilo na drž. gimnaziju 131 Italijanov in ravno toliko Nemcev in za to besedo je napravil piko v svojih podatkih o narodnosti učencev. Torej novo uredništvo „Mattinovo“ hoče enostavno prezirati nas Slované tudi na šolskem polju. No, dobro je to, da v zlic vsemu preziraju se nam vendar vzgaja na drž. gimnaziju v Trstu 127 mladeničev, ki bodo danes ali jutri delovali v javnem življenju bodi to ljubo ali ne „Mattinu“ in njegovim zaplečnikom.

Novi urednik „Mattina“ noče poznati Slovanov v Avstriji. To je povedal že v svojem programu. Mož hoče torej držati besedo. Nikar pa naj si ne domišlja, da nam morda imponuje svojim preziranjem. Takim stvarjem smo že vajeni. Mi se ne bojimo ničesar več, ker slabše ne more priti. Našega položaja ne more poslabšati noben de Varda, noben iz Italije došli žurnalist. Mi smo že izpraznili kupo grenkobe do dna. In da ne obupujemo na svoji bodočnosti, na tem moramo zahvaliti le svojo vero v zmagovalno moč večne pravice. Mi bi prav lahko prezrli to preziranje iz Italije doslega, od takozvanih „konservativcev“ najetega novinarja, ako ne bi bilo tako neizmerno žalostno, da se še ponašajo se svojim patriotizmom ljudje, ki zagovarjajo tako neavstrijsko politiko!!

Slovenski gimnazij v Celju. Celjska „Domovina“ prinaša dolg, osrčevalen članek o tej zadevi. Te dni se imajo vršiti vsprejemne skušnje na gimnazijah in gotovo se upiše nekaj novincev na „slovenski gimnazij“, ki je pravi trn v peti celjskim tevtonskim kričačem.

O tem slovenskem gimnaziju pa „Domovina“ ne piše nič kaj laskavo in graja kričeče nedostatke. Ta „zavod“ se nahaja sedaj raztrešen, tu nekaj, tam nekaj. Jeden razred je v hiši, kjer je polno drugih strank — torej silno prikladen pouku! — drug razred je daleč ločen od tega, na drugem koncu mesta. Uprava pa je taka, da bi se je morala sramovati vsaka vaška učilnica. Tako se postopa slovanskimi narodi. Namen je očitno ta, da se diskredituje isti. Mnogi slovenski stariši premišljajo vsled tega, ali bi dali svojega otroka v ta zavod ali ne. V tem dvomu in v tej neodločnosti jih seveda krepko podpirajo germanofilski agentje iz Celja, ki bezljajo okrog slovenskih starišev in jim nasipajo ušesa z raznimi zlobnimi izmišljotinami v škodo slovenskemu zavodu, tako n. pr.: da se otroci na tem zavodu ne naučé zadosti, da jim je obisk neprikladen, ker nima zavod svojega poslopja itd. Gotovo je starišem, ki menijo, da mora gimnazij imeti takoj svojo hišo, krasno palačo, neprijetno misliti na to, da bi se njihov otrok potikal po kakih kotih, mesto da obiskuje redno šolsko poslopje. Toda kdor ima pravo slovensko srce, se ne bode spotikal na teh okolnostih, dobro vedé, da si moramo Slovenci z največjimi težavami priboriti mrvico svojega in da

nas ni grajati zaradi tega, ako ne moremo vsega najedenkrat. Slovenski stariši okrog Celja pa tudi smejo biti uverjeni, da bodo oni, ki so s krvavim naporom pridobili naši narodnosti ta slovenski zavod, prav gotovo vestno skrbeli za polni pouk na tem zavodu. „Domovina“ opominja slovenske stariše, naj se ne dajo zavesti od prusofilskih intrigantov in naj pošljejo vsi svoje otroke na u-trakvistični gimnazij. Kajti, ako bi se dali premo-titi in bi ne došlo dovolj otrok na gimnazij, moral bi se isti zopet zaključiti, kar seveda name-rujejo doseči prusofili. Upati je, da stariši ne puste na cedilu svojih prvobornih, ki se neprestano bore za srečo in samostojnost naroda.

Polenta, polenta in ne politika gospodje! Tako sem vskliknil jaz in tako je moral vsklikniti vsaki čuteči človek z menoj, ko je čital „Piccolo“ iz dne 2. t. m., kjer je stalo nekaj strašnega pod naslovom „samomor“. Omenjeni „Piccolo“ pripoveduje flegmatično naslednjo vest.:

Včeraj dne 1. t. m. vtopil se je v morju Borsatti Antonio in to zaradi prevelike revščine, zaradi — glada!!! Dva meseca je revež taval po Trstu iskaje kruha in ker tega le ni bilo, sklenil je revež, da v morju potopi sebe in svoje muke!!!

Pomislite, da samomorilec je bil Pirančan, Italijan dušo in telom; a namesto da bi mu bili tukajšnji Lahi preskrbeli kruha, njemu domačinu — preskrbeli so ga raje romagnjolom, od katerih so šestorico obdržali tu z nadejo, da jim pomorejo rešiti, — n e r e š e n e z e m l j e. Denimo da bi bil pokojnik Slovan in da bi umrl v Trstu, — za gladom; to bi ne bilo še nič tako čudnega, ozirom na preganjanja slovanskega življa od strani fanatičnih iredentovcev, a da sami za svoje ljudi skrbijo tako, to pa je že — škandal. Toraj le polenta. Ker sem že omenil mimogrede laških fanatikov, ne morem si kaj, da ne bi navedel sledeči slučaj: Pek, ki ima pekarno nasproti kavarne „Commercio“, je zamenjal slovenske delavce z — Romagnoli! In to hitro, ko je „Indipendente“ priporočal taki nezaslišani fanatizem! Slovenci! Svoji k svojim! **Nebodigatreba.**

V katero svrhu so nam capoville? Iz Gro-pade nam pišejo: Da bi čitatelji „Edinosti“ morda ne pozabili zopet, čemu je tržaški magistrat poslal v tržaško okolico občinske predstojnike, jih moram spomniti z malo črtico iz naše vasi.

Početkom tega leta so pričeli naši fantje učiti se ubranemu slovenskemu petju, kar ni menda čisto nič pregrešnega, ker vsak sme prepevati svoje narodne pesmi v svojem materinem jeziku in čem lepše jih poje, tem rajši ga slušajo drugi.

To slovensko petje pa našemu capovilli, — mimogrede rečeno, je ta mož zrastel na zemlji gro-pajski in ne v laški romagni, — ni bilo po volji in nekega dne je oblastito rekel Antonu Križmančiču: „ako bodeš zahajal v to slovensko društvo, bodeš moral zopet v vojake.“ Toda vzlio tej grožnji se Križmančič ni mogel odreči želji svojega slovenskega srca in je še nadalje zahajal v društvo.

Tu imate torej našega Miho, kakor je dolg in širok, v kolikor se ga vidi in v kolikor se ga ne vidi! On, po povelju tržaških Italijanov, sam ne zvest svojemu narodu, hoče in ukazuje, da bi bili drugi izdajalci, odpadniki — Judeži, sicer morajo trpeti kazen. Tako natezalnó orodje „tržaške velesile“ so ti capoville in mi jim niti ne moremo reči: sram vas bodi! ker jih ni sram. Ali ljudstvo naj ostane zvesto svojemu rodu, kajti človek, ki je za kako korist prodal svojo vest, je slabši nego žival na sejmu, ki nima lastne volje. In takih ljudi je še precej v tržaški okolici, ki z svojo izdajsko sapo kužijo naš zrak. No, za tiste ljudi, ki hočejo pripraviti naše Primorje za Italijo, je vsaka sodrga dobra, samo, da jim polni število glasov. Bog, ve, kakih ukazov dobe še naši paše, da bi nam zamašili usta za vselej. Mi pa bodimo oboroženi proti vsemu se svojo zvestobo do svojega rodu. Tako bodimo pripravljene na vse, kar nam prinese prihodnost.

Iz Komna nam pišejo dne 2. julija: Za gos-podom A. Lokarjem se je včeraj preselil od nas na Volosko gospod Josip Batič, tukajšnji c. kr. žandarski stražmojster. Mož je bil vrl človek in dober društvenik. Bil je malo let med nami, pa v tem kratkem času pridobil si je srca naših občanov. Rojen v Vipavski dolini, bil je poleg slovenščine večé italijanskemu in nemškemu jeziku. To ga je aje tudi vsposobiló, da so ga poslali za za-

časnega okrajnega stražmojstra na Volosko. Tukašnji uradniki okrajnega sodišča in davčnega urada, združeni z moškimi učiteljskim tukajšnje šole, priredili so mu v gostilni gospe Bandelj primerno odhodnico. Napil mu je g. Anton Leban, tukajšnji naduč. v laskavih, besedah ki je povdarjal vrline poposlavljajočega se gospoda. G. Batič se je zahvalil na napitnico s primernimi besedami obžaluje, da mora zapustiti kraj, kjer se je počutil dobro in kjer je bil popolnoma zadovoljen. In zadonela je pesem njemu v odhodnico.

G. stražmojstru Batiču pa želimo mnogo sreče ter zadovoljstva v njega novem bivališču ob „Riečkim zaljivu“. —

Mična dogodba. Od nekodi nam pišejo: Precej visok gospod iz Pirana izjavil se je nedavno nekje, da prodajajo piranske saline od onega časa, ko je Avstrija zgubila Lombardijo in Benečijo, za precej tisočakov manj soli vsako leto. Poprej se je pošiljalo mnogo soli v te dežele, a sedaj da Italija ne kupuje več soli. Na vprašanje, kam da vendar sedaj prodajajo sol, odgovoril je mož, da se prodaja največ soli na Hrvatsko. Torej so Hrvatje vendar le dobri, da „zvestim Avstrijancem“ Pirane-zom dajo toliko zaslužiti, dasi bi Hrvate radi drugače žive pojedli. Vprašamo pa piransko gos-podo — saj ta gotovo spravlja denar v svoje žepe — ali se ne bojite, da bi se našli kakih hrvatskih „uših“ z denarjem, ki vam prihaja iz Hrvaškega? Na ta način bi torej vendar bilo bolje, da se Istrija priklopi Hrvatski, nego Italiji, ker drugače bi se te soli ne prodalo več! Kaj ne, cenjeni čitatelj, v Italijo si tako žele, ko jim popolnoma nič ne da zaslužiti, med tem pa tako sovražijo uboge Hrvate, ki vsako leto kupujejo toliko soli, in jim dajejo lepih dobičkov. Vidite, kako imajo obrnjene glave! Ljudstvo, in ti še kaj verjameš takim ljudem! Zakaj pa ne grede v Italijo in tamkaj preskrbé, da bi se vendar še kaj soli prodalo tamkaj? Najbrže zato ne, ker v lačni, izstradani Italiji sol rabijo le gospodje, a koloni nimajo denarja, da bi jo kupovali. Mi pod Avstrijo smo pa vendar tako bogati, da si moremo kupovati vsaj soli.

Boycott. Zanimivo je vedeti izvor te besede, katero rabijo baš goriški Slovenci v tej dobi po večkrat. Ta beseda in nje pomen izvira od kapitana Boycotta, ki je umrl te dni v Suffolku na Angleškem. Postal je slaven, ko je opravljal posestva lord Ene-ja. Ker je bil zelo strog, ušli so mu vsi posli in tako rovali proti njemu, da mu noben pek niti kruha ni hotel prodati. Še perice so mu odpovedale svojo pomoč. Noben človek na njegovi zemlji se ni hotel niti dotakniti dela. Toda Boycott si je kmalo pomagal: dobil je več nego dovolj ljudi iz Ulstra. Od tod pomen besede „bojkot“.

Ujet anarhist. Bankir Morgenstern v Pragi je dobil pred nekaterimi dnevi pismo, v katerem se ga pozivlja, da istega dne ob 1. uri popoldan položi na določeni kraj v mestnem parku 200 gl., sicer bo umorjen. Podpis je bil od „kluba anarhistov v Pragi“. Bankir je poslal pismu policiji in ta je poslala v park stražarja, ki se je skrivil v grmovju. Ob 1. uri se je zares pritihotapilo neko človeče v park in se skrbno oziralo na vse strani; ker ni bilo nikogar, je skočil brzo na označeni kraj, kjer bi po njegovem menenji moralo ležati zahtevanih 200 gl., ali joj nesreče, v tistem hipu ga je že zgrabil pripravljeni stražar in ga odvedel v zapor. Zasačeni „anarhist“ je policiji dobro znani tat Oton Lederer, ki je bil že večkrat kaznovan.

Sianski kralj biva sedaj kakor gost ruskega cara v Petrogradu. — V Varšavi je bil tuji vladar vsprejet najsijajneje po najvišjih ondi bivajočih ruskih dostojanstvenikih. V Petrogradu je bil sprejet z vsemi kraljevimi častmi.

Voda Beaufort - Spontin

iz vreca v

Neudorf-u pri Karlovih varih

je najboljša in najzdravejša pijača, ker razven dvojne ogljenčeve kisline od magnezije ima v sebi tudi 32% naravnega ogljenčevega kislica.

Zastopstvo za Trst, Istro in Primorje

Siegfried Hochwald

TRST. — Via Giotto — TRST.

Siamski kralj v smrtni nevarnosti. Kakor poroča „Fremdenblatt“ iz Budimpešte, bi bil kralj Chulalongkorn sijamski dne 1. julija popoldan skoro pustil življenje na ulici v Budimpešti. Ko se je kralj istega dne peljal v poljedelski muzej, pridrl je njegovi ekvipaži nasproti navaden voz, čegar konj se je v istem hipu splašil, ko je zagledal kraljevo kočijo. Voznik svojega konja ni mogel ustaviti in kakor blisk šnil je splašeni konj v kraljevsko ekvipažo. Za las je manjkalo, da je oje voza sunilo kralja v prsa ali v glavo. Posrečilo se je kraljevemu kočijažu v poslednjem hipu odvrniti nevarnost s tem, da je hitro obrnil v stran in dirjal s kočijo v neko drugo ulico. Toda splašeni konj udri jo je za ekvipažo in da se ni razletel voz na vogalu neko hiše, prišel bi bil še jednokrat v opasno dotiko s kraljevim življenjem. Da-li so kralja opozorili na to usodno katastrofo njegovi suguri v Siamu?

Nadepolni sinček goriškega župana je bi te dni obsojen na tri (!!!) tedne zapora radi znanega dogodka, ko je metal razne predmete na Slovence, ki so prišli k vojaškemu naboru.

Zatvoritev milanskega gledališča „Scala“. Iz Milana se čuje vest, da je tamošnji občinski svet v prvič odbil letno podporo 300.000 lir za gledališče „de la Scala“. Boje se, da bo treba zapreti gledališče. Odstop magistrata in sindika je gotov, — polom neizogiben.

Bodočnost brezličnega brzovanja. O tej iznajdbi Marconi je se je jelo mnogo govoriti v strokovnjaških krogih. In zares se da sanjati brez konec in kraja v dobi, ko brzovanih žic, brzovanih uradov itd. več ne bode, ko pa bode vsak posamični človek zamogel opravljati posel brzovanja za-se in svojo potrebo, ali zabavo, ako si kupi zato prirejeno elektromagnetično „uho“. Tedaj uporabi samo tisto „uho“ in s pomočjo istega se bode pogovarjal z najoddaljenimi osebami. Tako bode zamogel zvedeti, kje se nahaja njegov znanec, s katerim se že dolgo nista videla; samo zaklical bode v uho: „Janko, kje si zdaj?“ in čulo se bo nazaj: „peljem se na ladiji v Ameriko“ ali „nahajam se v naročju svoje mlade žene, s katero sem se poročil pred tremi dnevi v Cincinnati“ itd. Ako bi odgovor izostal, je znamenje, da prijatelj noče odgovoriti, kar se tudi lahko pripeti, ali pa da ne more, ker ga ni več med slišočimi. Zares krasno še utegne enkrat postati na svetu.

Čudna prikazen na morju. V Barceloni na Španjskem so videli dne 2. t. m. čudni fenomen na morju. Vse morje se je dvigalo in zopet padalo v presledkih 10 minut za jeden meter visočine. Neke angleške vojna ladija je morala ostaviti pristanišče.

Gospa Avrélja.

Novelata. Spisal Ivan Fajdiga.
(Dalje)

Pri tej priči prijel je čudni gost gospo za roko in jo peljal v dolnji konec dvorane, kjer so se na mah odprla vrata v ono tajnostno čumnato, pred katerimi je stal oni trhlji omar. Čuden vzduh je udaril navzočim naproti, vzduh gnjile slame in slabega, pokvarjenega zraka. In kakor bi se moralo zdeti človeku pri polni obloženosti mizi, ali v bohotnem naročju divne mlade ljubice, ako bi mu h krati nasproti zarezala — mrtvaška lobanja, tak čut obdal je na hip vse navzoče.

In kakor bi trenil, razkadila se je družba s čutili silovite ogorčenosti in srama, za njo pa je donel sarkastični smeh nenavadnega gosta. Le-ta je sprovedel gospo Guarirupulovo, ki se je za jeden trenutek zdela v vrtincu „Malströme“, k jednemu krasnih naslonjačev, sam pak je sedel njej nasproti v mehek stol.

„Oprostite mi, milostiva“, je pričel, „da sem izvel to, v kar je silila narava trenutka in kar je dovršeno živelo v Vaši duši sami. Ako pomislite, da so isti ljudje, ki so sprejeli danes Vašo gostoljubnost, ki so se danes košatili v Vaših prostorih se svojo drzno preširnostjo, vam kazali duri, se obračali od Vas proč v največji Vaši stiski, samo zato, ker ste bila nesrečna, tedaj morate priznati, da je bilo to samo slabo označen način maščevanja, kakoršnega si je zaslužila ta — družba. Kajti v tem, da so Vas pustili poginjati lakote in mraza, ne slutečji, da morda tiči v

Vaši usodi še nekaj, kar Vas v vsakem pogledu dviga visoko nad nje, a prihiteli trumoma, ko so se menili osvedočiti, da Vi, milijonarka, niste, kar nič identična s prosjačico od cerkve sv. Antona, leži ona nizkost, ki ozrača vse vesoljno človeštvo, in radi katerega ono zasluži vse zaničevanje in nesreče, kakoršnimi je nebo le zadeti mora.

A ono ne more za to, ker je njegovo medsebojno vodstvo, navidezno stoječe nad masami družbe, istotako nezavedno svoje visoke naloge, kakor istemu podvržene čete.

Je-li potemtakem možno smatrati človeštvo drugimi pojmi, kakor smatramo cvetje travnika, katero se pokosi in zmeče na jeden voz?

In vendar se še nahaja nebroj takozvanih pesnikov in umetnikov, katerim se vredno zdi prebavljati vso to „plesnivost“ in jo stiskati v oblike „organično in harmonično urejenih“ umotvorov!

Zares, to so ljudje, katerim je življenje slučaj, izviračji iz krvi in detnega prenosa, nevedši, da so samo — vodne cvetica, plavajoče nad smrtno globino, v kateri tiči vir tužnega bitja.

Ako bi znali ti ljudje, da se nahaja v tajnostni vsebini stvaritve še vse nekaj drugega, kar je zmožno zares privedi človeštvo na oni višek popolnosti in sreče, za kateri je namenjeno po prirodi — o najbrže bi si vzgajali isto silo z vsemi pripomočki človeške izomike!

Ali pa mi verujete Vi sama, milostiva gospa, da se nahaja v stvarstvu nekaj tacega? Povejte mi, ako verujete?!

„Verujem, — a ne umejem...“ dahnila je isti hip gospa Guarirupulova, ki je še vedno menila, da se nahaja v sanjah, ali v tuji praznoti med zvezdami, sama z neznanim duhom tujega sveta, — „verujem, — a ne umejem!“

„In jaz vam hočem pejasniti to, da bodete tudi umeli.“

„Spominjate se, da je Vaš soprog necega dne hipoma izgubil in da so ga prinesli vam mrtvega domov...“ (Pride še.)

Najnovejše vesti.

Rim 4. „Capitale“ pravi, da posetita kralja in kraljico bodoči četrtki knez in kneginja Bulgarije. Kuežja dvojica se nastani v Kvirinalu.

Pariz 4. „Agence Havas“ javlja iz Carigrada, da namerava Turčija postaviti v Lariso grškega metropolita V Carigradu je splošno menenje, da Turčija še le izprazni Tesalijo, kadar grška uravna vprašanje odškodnine.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)
katero so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis. prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 20 kr.

Trgovinske brzojavke in vesti.

Budimpešte. Pšenica za jesen 8.43 8.44 Pšenica za juni 1897 — do — Oves za jesen — — — —
Rž za jesen 6.81 6.83 Koruza za juli 1897. 4.22 4.23
Pšenica nova od 78 kil. f. 9.—9.05 od 79 kilo. 9.05 9.15 od 80 kil. f. 9.20—9.25, od 81. kil. f. 9.25 9.35 od 82 kil. f. 9.30—9.35
proso 5.65—6.15.
Pšenica: Slabe ponudbe, omejeno povpraševanje. —
Prodaja 8000 mt. stot. po stalnih cenah: Vreme lepo.
vaga. Neravnim ali adkor for. 11.45 do —. Nov po f. 11.65.
Kava: Santa Santos good average za juli 48.75 za november 44.50 mirno.
Santos good average za juli 35.75 za september 35.75, za december 37.— za marc 37.25. za maj 17.75

Dunajska borza 5. julija	1897.	danes
Državni dolg v papirju	102.10	102.10
— v srebru	102.15	102.20
Avstrijska renta v slatu	123.20	123.—
— v kronah	101.—	101.05
Kreditno škatlo	367.—	370.25
London 10 let.	119.45	119.50
Napoleon	9.52	9.52
20 mark	11.72	11.72
100 franci	45.55	45.55

Prada se jedina trgovina z jestvinami v vasi blizu Trsta, na železniški progi Hrpolje-Kozina. Natančneje se izve v kavarni „Armonia“ Zanier.

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

(Južna železnica (Postaja južno železnice).
Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:
7.45 predp. brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25 „ brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.— „ omnibus v Nabrežino, Vidma, Benetke in Verono.
9.55 „ poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom
12.50 popol. omnibus v Kormin.
4.40 „ omnibus v Nabrežino, Vidma, Rim.
6.25 „ poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.

8.05	„	brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05	„	brzovlak v Kormin.
8.45	„	mešani vlak v Nabrežino, Vidma, Bina.
10.—	„	mešani vlak do Mürrzuschlaga. Lokalna vlaka ob praznikih.
2.—	„	v Gorico, Kormin, Červinjan.
4.25	„	v Nabrežino.
Tedenski vlak:		
7.50	popol.	(sreda) ekspres v Ostende.
DOHOD:		
6.55	predp.	mešani vlak iz Mürrzuschlaga, Beljaka, itd.
7.30	„	mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35	„	brzovlak iz Kormina,
9.25	„	brzovlak z Dunaja.
10.25	„	poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.37	„	brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20	„	omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40	popol.	poštni vlak z Dunaja.
7.45	„	omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30	„	brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine;—
8.56	„	brzovlak z Dunaja zveza z Reko. Lokalna vlaka ob praznikih.
10.50	popol.	z Nabrežine.
11.25	„	iz Kormina, Gorico, Červinjan. Tedenski vlak.
9.—	predp.	(sreda) ekspres iz Ostende.

Tržne cene			
(Cene se razumejo na debelo in s carino vred.)			
Domači pridelki.			
Fazol:	Koks	Cena	od for. do for.
	100 K.	13.—	—
Mandoloni	„	—	—
svetlorudeči	„	6.75	7.—
temnorudeči	„	—	—
kanarček	„	7.—	—
bohinjski	„	8.—	—
beli veliki	„	—	—
„ mali	„	7.75	8.—
zeleni, dolgi	„	—	—
„ okrogli	„	7.—	7.50
mešani hrvaški	„	5.95	—
„ štajerski	„	5.75	—
Maslo fino štajersko	„	65.—	70.—
Jecmen št. 10	„	8.75	—
„ 9	„	9.75	—
„ 8	„	11.50	—
Zelje kranjsko	„	—	—
„ Repa	„	—	—
Krompir	„	—	—
Proso kranjsko	„	9.—	9.95
Leča, kranjska	„	—	—
speh ogorski	„	56.—	58.—
Mast	„	49.—	50.—
Kava Mocca	„	150.—	152.—
Ceylon Plant. fina	„	170.—	171.—
„ Perl	„	180.—	182.—
Portorico	„	154.—	156.—
Java Malang	„	180.—	182.—
Guatemala	„	127.—	128.—
San Domingo	„	134.—	136.—
Malabar Plant	„	—	—
„ native	„	—	—
Laguayra Plant	„	—	—
„ native	„	—	—
Santos fini	„	108.—	109.—
„ srednji fini	„	108.—	105.—
„ srednji	„	95.—	96.—
„ ordinar	„	88.—	89.—
Rio oprani	„	—	—
„ najfiniji	„	106.—	108.—
„ srednji	„	97.—	98.—
Steklor. Centrifugal I. vrste	„	33.50	34.—
Concasé	„	35.50	36.—
„ v glavah	„	36.—	36.50
„ razkosani	„	36.25	36.50
Riž italijanski fini	„	24.50	25.—
„ srednji	„	24.—	—
Japan fini	„	17.—	—
„ srednji	„	16.50	—
Raugoon extra	„	13.50	13.75
I.	„	12.50	12.75
II.	„	10.25	10.05
Petroleji ruski v sodih	„	15.90	—
„ v zabojih od 20 kil.	„	6.—	—
Olje italijansko najfiniji	„	62.—	63.—
„ srednjefino	„	58.—	57.—
„ bombažno, amerik.	„	28.—	29.—
dalmatinsko	„	31.—	32.—
Limon Mesinski	„	3.—	5.—
Pomaranče	„	4.—	5.—
Mandoljni Dalmatinski	100 K.	58.—	60.—
„ Bari	„	65.—	66.—
Pinjoli	„	87.—	89.—
Rošči Dalmatinski novi	„	—	—
„ Pulješki	„	7.75	8.—
Čokole Pulješke	„	—	—
„ Grške v venoh,	„	—	—
Sultanina	„	—	—
Vamperli	„	31.—	32.—
Cibobe	„	—	—
Modra galica	„	24.—	—
Polenovke srednje velikosti	„	46.—	47.—
„ velike	„	—	—
„ male	„	—	—
Slaniki v velikih sodih	„	—	—
„ v 1/2	„	—	—
Zveplo	„	5.90	—

Rojančani pozor!

Ta dui je prevzel naš rojak **Ivan Bufon**

pekarno in prodajalnico jestvin

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1

(pri cerkvi).

On je uredil pekarno popolnoma, da odgovarja na vse strani. Priporoča se, da se ga pogostoma podpira po geslu „Svoji k svojim“. Ima na prodaj vsakovrstne moke in sladšiče po primernih cenah in sprejema domači kruh v peko. Postrežba je točna in poštena.

Nadejaje se obilnega obiska se v naprej prav toplo zahvaljuje

Ivan Bufon.